

tární postup souditi a které — aniž by dovoľovaly okamžité a rychlé zjištění a vyšetření, vyžadují přece neodkladného zakročení.

Rozumí se, že toto provisorní opatření nesmí jíti ani svým obsahem ani svým rozsahem přes tento svůj účel, kterým jest a zůstane pojistiti účinnost budoucího dozorčího opatření. Tyto hranice nikdy nepřekročí ono provisorium, jež toliko obmezuje se na to, zastaviti další postup v oné akci, jejíž zákonnost jest popírána, když se strany druhé zastavením tímto nehrozí ničádná nenahraditelná újma ani zájmům veřejným, ani soukromým zájmům spolku.

V konkrétním případě šlo jen o takovéto provisorní opatření, kterým mělo býti zabráněno, aby volby, při nichž byl tvrzen nezákonný postup, nebyly odbytím skrutinia dovršeny, jímž však nebylo dosud rozhodnuto o tom, zda dosavadní činnost volební se uzná za správnou a bezvadnou, či nikoli.

Učinilo-li žalované ministerstvo toto opatření takovým způsobem, že nezasáhlo jím rušivě do hlasování sama, nýbrž zastavilo další postup tak, že bude moci po případě ihned tam, kde volební akce byla ustala, zase býti pokračováno a nařizuje-li tudíž opatření toto jedině jakýsi odklad, nutný k vyšetření vznesených stížností, a neprejudikující v žádném směru konečnému opatření, pak nelze v tom dojista viděti ani nezákonný zásah do autonomie spolku, meze státního dozorčího práva překračující, a jsou tudíž námitky in merito vznesené bezdůvodny.

Vývody hořejšími však vyvráceny jsou i všechny námitky učiněné ve směru formelním. V nich již ukázáno, že toto provisorní opatření, které svojí povahou nesnese dlouhého předchozího jednání a šetření, není a nemůže býti vázáno na ničádné formy řízení, zejména že nemůže býti žádnáno, aby předcházelo jednání se stranami a provedení všech důkazů o tvrzených nezákonnostech. Jsouc opatřením z povinnosti úřední nařizovaným, nemůže také býti činěno závislým na předchozí žádosti nějaké určité strany. K jeho odůvodnění jistě stačí poukaz na učiněné oznámení a potřebu šetření.

Nelze proto v naříkaném rozhodnutí resp. v řízení předchozím shledati nějaké podstatné vady, jež by odůvodňovaly jeho zrušení dle § 6 zák. o správ. soudě a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 918.

Zabírání bytů: * Odepření schválení nájemní smlouvy není nezákonné, když někdo, kdo nevyhovuje podmínkám § 14 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. a bydlí dosud v obci sám (bez domácností), najme byt, aby přesídlil svou domácnost z jiné obce.

(Nález ze dne 30. června 1921 č. 8410.)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 488.

Věc: Max L. v Karl. Varech proti nájemnímu úřadu v Karl. Varech o neschválení nájemní smlouvy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím odepřeno bylo schválení nájemní smlouvy, kterou Max L., majitel domu v Karl. Varech pronajal Viktoru M. v zmíněném době byt o 3 pokojích s přísl., a to souhlasně s první instancí

z důvodu, že nájemce nevyhovuje požadavkům § 14 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. a za přidělení bytu onoho žádá několik státních úředníků a jiných osob příslušných do Karlových Varů.

O podané stížnosti nejvyšší správní soud uvážil: — — — — —

V ohledu věcném stížnost odvolávajíc se na zdejší judikát z 1. července 1920 č. 5828 (Boh. č. 488) dovozuje, že odepření schválení nájemní smlouvy je nezákonné, poněvadž Viktor M. má v Karl. Varech byt, takže úřad byl povinen zkoumati, jsou-li tu věcné důvody pro odepření schválení. Stížnost přehlíží však podstatnou různost obou případů. Nálezem oním vyslovena zásada, že v § 2 zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. případy, ve kterých obec schválení nájemní smlouvy odepřítí nemůže, nejsou vymezeny taxativně, a že osobám, které v obvodu bytovém po právu bydlí, nesmí býti schválení nájemní smlouvy, kterou si zajišťují nový byt, odepřeno již z toho pouhého důvodu, že nejsou splněny podmínky § 14 cit. zákona, nýbrž jenom tehdy, když odepření to vzhledem k účelu bytového zákona z věcných ohledů je odůvodněno. Osobami, které v obvodu bytovém bydlí, lze však rozuměti ve smyslu onoho nálezu pouze ty osoby, které mají tam svůj byt, v němž s celou svou domácností jsou již přestěhovány a trvale se zdržují. Bez tohoto omezení stala by se norma §§ 14 a 2, odst. 3, která nepochybně chtěla dosáhnouti toho, aby především zajištěny byly byty těm, kteří jsou nuceni ve veřejném zájmu v obci bydlet nebo kteří — majíce v obci právo domovské — jsou k tomu nuceni svým povoláním, ilusorní, a kontrola, daná obcím schvalovacím právem § 2 v zájmu plánovité distribuce bytů v obci, byla by bezcennou. Viktor M., jak uvádí odpor stěžovateli podaný proti výměru I. instance, přistěhoval se do Karl. Varů teprve koncem října 1920 a bydlí tam sám v podnájmu, kdežto domácnost jeho v Karl. Varech přestěhována ještě není; oznámení Maxe L., jímž zadal nájemní smlouvu s ním uzavřenou k schválení, samo poznamenává, že je už 7 měsíců přihlášen u bytové komise. Z toho je nade vši pochybnost patrné, že nelze jej počítati mezi osoby, které v obci již mají byt, nýbrž naopak mezi osoby, které ve smyslu § 14 zákona v obci bytu nemají a ohledně nichž platí tedy omezující ustanovení tohoto šu. Že by podmínky zde stanovené u Viktora M. byly splněny, stížnost netvrdí. Jestliže tedy žalovaný úřad odepřel schváliti smlouvu, kterou se mu sporný byt pronajímá, z důvodu, že nevyhovuje podmínkám § 14, a rozhodnutí nad to odůvodnil poukazem na to, že se o byt ucházejí osoby dle tohoto paragrafu kvalifikované, neodporuje rozhodnutí to zákonu a je ve shodě s jeho intencemi. — — — — —

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 919.

V y v l a s t n ě n í: * Stanoví-li § 2 zák. ze 17. prosince 1919 č. 20 sb. z. a n., že nelze vyvlastniti nemovitosti, o kterých vlastník prokáže, že jich nevyhnutelně potřebuje pro svou vlastní živnost, hospodářství, dům nebo domácnost, rozumí tím používání jich in natura a nevztahuje se tedy ustanovení to na nemovitosti dané v pacht.

(Nález ze dne 2. července 1921 č. 8317.)